

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

การประพฤติการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องของเราทุก ๆ คน เป็นหลักการอุดมการณ์ อุดมธรรมของเราทุก ๆ คน เน้นที่ตัวของเราเอง การปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องเฉพาะตน รู้ร้อยสัจสี รู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม โลกะวิทู มารู้แจ้งโลก รู้แจ้งกระบวนการของปฏิจจสมุปบาท เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปถึงมี เพราะทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย ไม่ใช่ชนิดบุคคลไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย เอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญาที่เป็นบริสุทธิคุณมาใช้มาประพฤติมาปฏิบัติ เน้นที่ตัวเราในปัจจุบัน

การประพฤติการปฏิบัติถึงเป็นเรื่องเฉพาะตน หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นพระธรรมเป็นพระวินัยเป็นธรรมเป็นธรรมนุญ การประพฤติการปฏิบัติเน้นมาที่ตัวของเราเอง

มนุษย์ในปัจจุบันนี้ถึงจะมีแปดพันกว่าล้านคนในโลกนี้ การประพฤติการปฏิบัติ ก็ไปในทางเดียวกันเน้นที่ตัวเราเอง

เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นสัมมาทิฐิ เป็นปัญญาเข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติ เพื่อความสมบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ต้องเอาปัญญาที่เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิตเพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

เราทุกคนเน้นมาที่ตัวเราเอง เพื่อเอาปัญญานำชีวิต เพราะทุกอย่างนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายเราต้องมีสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้อง ความเข้าใจ ถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะเป็นได้แต่เพียงคน ไม่ใช่เป็นมนุษย์ เราจะเป็นได้แต่เพียงคน

คำว่าคนนี่แปลว่าความหลงไปไหนไม่ได้ วกวนอยู่ที่เก่า ย่ำตอกอยู่ที่เก่า ไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์ ไม่รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ วกวนอยู่ที่เก่า เค้าถึงมีศัพท์ว่าเป็นได้แต่เพียงคน ไม่ใช่มนุษย์

หมู่มวลมนุษย์ต้องเอาปัญญาที่เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิตด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

ความรู้ต้องคู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อเอาปัญญานำการประพฤติการปฏิบัติ

เราพากันมาบวชเป็นพระเป็นสมณะหรือผู้ที่ไม่ได้มาบวชเป็นพระเป็นสมณะก็ใช้หลักการอันเดียวกัน คือเอาธรรมนำชีวิต มีพระวินัยเป็นข้อวัตรข้อปฏิบัติ

คำว่าพระนั่นคือพระธรรมคือพระวินัย รู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เอาพระธรรม เอาพระวินัยนำชีวิต เราทั้งหลายต้องทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ทั้งอรรถ ทั้งพยัญชนะ

สมมติทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ชี้ให้เราเห็นกรรมเห็นกฎแห่งกรรมผลของกรรม ให้รู้เรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เพราะทุกอย่างนั่นคือเหตุคือปัจจัย เราต้องรู้เรื่องเหตุ เรื่องปัจจัย พากันประพฤติพากันปฏิบัติ ทำหน้าที่ของตัวเองของเราให้สมบูรณ์

การประพฤติการปฏิบัติมันจะเป็นกระบวนการด้วยเหตุด้วยปัจจัย เป็นพระธรรม เป็นพระวินัย

ทุกคนนั้นจะเหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรมไม่มี เค้มาถึงเรียกว่ากรรม กรรมฐาน

การกระทำทั้งกายทั้งวาจาทั้งใจทั้งกิริยามารยาทมันเป็นฐานของกรรม เค้เรียกว่ากรรมเป็นพื้นฐาน กรรมฐานนะ

เราจะเป็นพระเราก็มาจากการกระทำ เพราะเรามีกรรมเป็นพื้นฐาน เค้ถึงเรียกว่าพระ เราจะเป็นพระได้ก็เพราะเรามีฐาน เค้ถึงเรียกว่ามาบวช เป็นพระกรรมฐาน

เราจะเป็นอะไรก็เข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติ เพื่อให้มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้ทำงานเพื่องาน มีความสุขในการทำงาน

อริยมรรคคือความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราทุกคนก็จะเป็นพระได้เหมือนกันทุก ๆ คน

เราทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตรู้ชีวิต ไม่เอาตัวเอาตนนำชีวิต ต้องเอาธรรมนำชีวิตรู้ชีวิต เพื่อเราทั้งหลายจะได้เข้าสู่หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เราทั้งหลายจะมีความสุขมีความดับทุกข์ทุก ๆ คน เพราะเราเอาธรรมนำชีวิต

เมื่อก่อนเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความไม่รู้เอาความไม่เข้าใจนำชีวิต เราทั้งหลายจึงพากันมีความทุกข์ เพราะความไม่ถูกต้องนะเราทั้งหลายจึงพากันเป็นทุกข์ เพราะมันไม่ถูกต้องมันก็ต้องเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ทางดับทุกข์ มันเป็นไปเพื่อประกอบทุกข์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงบอกกับพวกเราทั้งหลายว่า ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ ต้องรู้จักที่ต้องทำและกิจที่ไม่ต้องทำ เราต้องรู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ เพราะทุกอย่างนั้นมีกรรมเป็นพื้นฐาน มีกรรมเป็นฐาน เราต้องรู้กรรมรู้กฎแห่งกรรมรู้ผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ เราจะได้ไม่มีความทุกข์ เราต้องรู้เข้าใจในธรรมในสภาวะธรรม เพราะทุกอย่างนั้นเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมเป็นเหตุเป็นปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

เราต้องรู้จักกรรมเป็นพื้นฐาน รู้จักกรรมฐาน เรารู้หลักการเข้าสู่ภาคประพัตติภาคปฏิบัติ ให้เรารู้แจ้งโลกรู้แจ้งธรรมแล้วเข้าสู่ภาคประพัตติภาคปฏิบัติ เพื่อให้การประพัตติการปฏิบัติของเรานี้สมบูรณ์ พระธรรมพระวินัยเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นหลักการที่สมบูรณ์ เน้นการประพัตติการปฏิบัติที่ตัวเรา

เราต้องเข้าใจสมมติทั้งหลาย สมมติทั้งหลายนี้เป็นสิ่งที่มีอุปการคุณ

เราต้องทำหน้าที่ประพฤติกปฏิบัติ ทำงานเพื่องาน ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพเพื่อบริสุทธิ์คุณ

ตำแหน่งในการประพฤติกการปฏิบัติของเรานะคือตำแหน่งของธรรมะ เป็นธรรม เป็นธรรมบุญ

ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ ตำแหน่งของเราคือตำแหน่งที่เราต้องทำหน้าที่เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต เอาพระนิพพานนำชีวิต พระนิพพาน คือความรู้ความเข้าใจ ปฏิบัติกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพเป็นธรรมเป็นธรรมบุญ เพื่อกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพของเราจะเป็นพระนิพพาน ไม่ใช่เป็นนิติบุคคล ตัวตน

เราต้องเข้าสู่ตำแหน่งแห่งมรรคในการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะมันเป็นกรรม เป็นพื้นฐาน เราต้องทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ ความสงบต้องสงบจากปัญญา ที่มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง เราทั้งหลายถึงจะหยุดยั้ง หยุดสัจญชาตญาณ เพื่อเราจะได้ข้ามสัจญชาตญาณด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความสงบมันต้องสงบจากปัญญา

เราพากันคิดดูดี ๆ นะ คนที่มีปัญญามากเรียนมาก เอาตัวตนนำชีวิตเอาความหลง นำชีวิต มีใครที่ไหนไม่มีความทุกข์ มีความทุกข์ทั้งนั้น เพราะความร่ำรวยมหาศาล ทางวัตถุมิปัญญาแต่เป็นปัญญาที่เป็นตัวเป็นตน เพราะตัวตนมันคือความทุกข์

ตัวตนนั่นเปรียบอุปมาอุปไมยว่าเหมือนทะเลไม่อิ่มด้วยน้ำ เหมือนไฟไม่อิ่มด้วยเชื้อนะ
มันบกพร่องอยู่ตลอดเวลาตลอดกาลตลอดเวลา มันเป็นทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ ไม่เข้าถึง
ความพอเพียงเพียงพอ ไม่เข้าถึงความพอดี

เราคิดดูดี ๆ นะ เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย
เพราะมันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ เราทั้งหลายน่าจะจะได้ไม่มีความทุกข์

ความมีตัวมีตนมันเผาเราอยู่ตลอดเวลา

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องหยุดตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจ พวกกันมามีปิติ
มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติธรรมนะ

ต้องรู้จักหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องรู้จักฐานรู้จักกรรมฐาน
เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจเรื่องทุกข์ เรื่องเหตุเกิดทุกข์ เรื่องข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์

เราอย่าไปแสวงหาความไม่ถูกต้อง อย่าไปแสวงหาสิ่งที่มีมันเป็นไปได้
เพราะมันไม่ใช่ทางเรียกว่าไม่มีทาง

เราพากันมาตั้งอกตั้งใจ ตั้งเจตนาในการประพฤติการปฏิบัติในตัวของเราเอง

เราคิดดูดี ๆ นะ อย่างพระพุทธเจ้านะ ท่านก็เน้นที่ตัวของพระพุทธเจ้าเอง
บำเพ็ญพุทธบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ ทั้งอย่างต้นอย่างกลางอย่างละเอียด
ท่านก็เน้นที่ท่านนะ

สาวกพระอรหันต์ชีณาสพท่านก็เน้นที่ตัวท่าน ทำหน้าที่ของท่านให้สมบูรณ์ ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ ท่านไม่ได้ไปแก้ที่คนอื่นท่านแก้ที่ตัวของท่านเอง เพื่อให้ความดี ที่ประกอบด้วยปัญญามั่นคงต่อเนื่อง เพราะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม ความรู้ ความเข้าใจนั้นมันจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มันจะรู้จัก รู้แจ้ง ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มันจะมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม รู้จักข้อสอบ รู้จักข้อตอบ รู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มารู้แจ้งสิ่งแวดล้อม

เราทั้งหลายนะมีกายกับใจที่เดินไปพร้อม ๆ กันชั่วอายุขัยของพวกเรา

อายุขัยของพวกเราต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต ทั้งอย่างต้น อย่างกลางอย่างละเอียด ต้องเอาพระนิพพานนำชีวิต เข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ ยังไม่ตาย ไม่ต้องรอเมื่อร่างกายตายแล้ว

เมื่อปัจจุบันนะมันไม่ได้พระนิพพานอนาคตมันจะได้พระนิพพานได้อย่างไร เพราะพระนิพพานมันเป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม เป็นพระธรรม เป็นพระวินัย

ความรู้ความเข้าใจมันเป็นปิติเป็นความสุขเป็นเอกัคคตาในการประพฤติ การปฏิบัติ

เราต้องเข้าถึงความดับทุกข์ในปัจจุบันนี้แหละ เพราะเราทุกคนนะไม่มีใคร ถึงอนาคตได้ อดีตมันก็มารวมที่ปัจจุบัน อนาคตนะฐานมันก็คือปัจจุบัน เรียกว่า มีกรรมเป็นพื้นฐาน

เราทั้งหลายต้องมีพระนิพพานเป็นพื้นฐาน เราจะได้ถึงกรรมฐานมีพระนิพพานเป็นพื้นฐาน ต้องรู้เข้าใจชีวิตของเราทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามาयाท ทั้งอาชีพนั่นถึงจะเป็นพระนิพพานนะ เราไม่ต้องรอตาย สร้างบารมีเพื่อไปพระนิพพานนะ

เราต้องเข้าใจเรื่องพระนิพพาน ต้องเน้นที่ปัจจุบันนี้แหละเพื่อความสมบูรณ์ ทั้งอรรถและพยัญชนะ เราอย่าตัวเอาตนเป็นที่ตั้ง อย่าไปตั้งอยู่ในความหลง ความเพลิดเพลिनความประมาท ทำให้เราทุกคนเสียเวลา ไม่เห็นความสำคัญในธรรมะในกาลในเวลา

ปัจจุบันเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เมื่อมันผ่านไปแล้วยังมันเป็นเมื่อวานนี้แล้ว มันเอากลับคืนมาไม่ได้ เพราะว่ามันตายไปแล้ว มันผ่านไปแล้ว มันเอากลับคืนมาไม่ได้

เราอย่าให้ความประมาทความเพลิดเพลिनความหลงมันครองใจของเรา เพราะใจของเรานะมันมีวาระจิตเดียวเท่านั้น ถ้าเราเอาความประมาท ความเพลิดเพลिन พุทธะก็เกิดขึ้นไม่ได้ ปิติสุขเอกัคคตาก็เกิดขึ้นไม่ได้ พระนิพพานก็เกิดขึ้นไม่ได้

เราต้องเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบอกพวกเราทั้งหลายว่า พวกเราทั้งหลายอย่าพากันประมาท อย่าไปหลง อย่าไปเพลิดเพลिन ไม่มีใครเหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรม

ความประมาทนี้ทำให้เสียหาย ทำให้มีปมด้อย ไม่มีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ ตั้งอยู่ในความหลงในความเพลิดเพลिनความประมาท ชีวิตของเรา

เลยเป็นปมเป็นปมด้อย ทำให้พลาดโอกาสพลาดเวลา เป็นผู้ที่ไม่รู้จักกาลไม่รู้จักเวลา
ไม่รู้จักการประพฤติการปฏิบัติตั้งอยู่ในความหลงความประมาท

ความหลงความเพลิดเพลिनความประมาททำให้การประพฤติการปฏิบัติไม่ติดต่อกัน
ต่อเนื่อง ไม่เอาธรรมนำชีวิต เมื่อเราไม่เอาธรรมนำชีวิตเราก็ไม่มีความสุขในการทำงาน
ไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือ ไม่มีความสุขในการพูดจาภิรียมารยาทที่เอาธรรม
นำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต

เราไม่มีความสุขเราเลยมีปมด้อยนะ ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลินตั้งอยู่ใน
ความประมาท

เราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งปัญญามันไม่มี เพราะตัวตนคือปัญญามันไม่มีถึงเรียกว่า
ตัวตน

มนุษย์เราถ้าเอาความถูกต้องนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตมันถึงจะมีปัญญา มันถึงจะ
หยุดสัญญาตญาณหยุดปมด้อยของตัวเอง

เมื่อเราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ไม่ไปตามหลักการไม่ไปตามอุดมการณ์อุดมธรรม
เพราะเราทั้งหลายตั้งอยู่ในความประมาท เมื่อมันมีปมด้อยมีความเพลิดเพลิน
ความประมาท มันก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ธรรมะไม่ก้าวหน้า มันมีแต่นิติบุคคลตัวตน
มีแต่ความหลงก้าวไป

ให้เข้าใจปัจจุบันมันเป็นข้อสอบเป็นการประพฤติการปฏิบัติ ข้อสอบและข้อสอบ
มันต้องอยู่ที่ปัจจุบัน

เราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งมันก็ไม่มีการประพฤติกการปฏิบัติ หลายเดือนหลายปี
 บารมีความหลงมันก็ยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่ง ความเป็นตัวเป็นตนมันก็ยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่ง

เรามาคิดดูดี ๆ นะ ทำไมเรามีความทุกข์นะ เพราะเราเอาตัวตนนำชีวิต
 เอาความหลงนำชีวิตมันก็ต้องมีความทุกข์

ทำไมถึงคนอื่นเค้าไม่เคารพนับถือเรา เค้าไม่โอเคกับเรา เพราะเราเอาตัวตน
 เป็นที่ตั้ง ใครเค้าจะเคารพนับถือ ใครเค้าจะโอเค ลูกก็เถียงเราหลานก็เถียงเรา

ข้าราชการนักการเมืองนักบวชทั้งหลาย สมณะชีพรามณ์ทั้งหลายเอาตัวตน
 เป็นที่ตั้ง ทุกคนก็ไม่มีใครเห็นด้วย ไม่มีใครลงใจ ไม่มีใครโอเค

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ ปัจจุบันนี้เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งเจตนา เพื่อให้ธรรมะ
 ให้ธรรมบุญมันติดต่อต่อเนื่อง เพื่อหยุดสัญชาตญาณ

เราจะไปอยู่ที่ไหนทำอะไร มันก็มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ทุกข์ดับไป
 ทุกข์ยิ่งใหญ่อันขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างทวีคูณนะ

เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคบำบัต เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสารเข้าสู่ภาคบำบัต
 ถ้าเราไม่เข้าสู่ภาคบำบัตนั้นมันไปไม่ได้ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคบำบัต

วัดคือข้อวัตรข้อปฏิบัติ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคบำบัต หยุดกระแสนหยุดกรรม
 ที่เป็นพื้นเป็นฐานแห่งการก้าวไปของกฎแห่งกรรมด้วยภาคบำบัต

ความสงบเป็นมรรคองค์สุดท้าย การฝึกสมาธิเป็นเรื่องสำคัญ

สัมมาสมาธิเป็นการยกเลิกกรรม ยกเลิกกฎแห่งกรรม ยกเลิกผลของกรรม พวกเราทั้งหลายต้องมีสัมมาสมาธิ เห็นภัยในวัฏฏสงสารตั้งมั่นในสัมมาสมาธิที่ประกอบด้วยปัญญา เพื่อให้ศีลสมาธิปัญญามั่นก้ำวไปในปัจจุบันเพื่อจะเป็นมรรคเป็นอริยมรรคเพื่อเป็นความสงบเพื่อปัญญา

เราทั้งหลายต้องทุ่มเทลงที่ปัจจุบันนะ เพื่อหยุดกรรม ว้างจากอดีตอนาคต ปัจจุบันก็ให้เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ การปฏิบัติของเราจะได้ติดต่อกันเนื่องด้วยปิติด้วยความสุขเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติของเรา

เราทั้งหลายเข้าใจในเรื่องการประพบัติการปฏิบัติ

การประพบัติการปฏิบัติจะต้องแน่นมาที่ตัวของเราเอง เราต้องหยุดกรรมหยุดการกระทำทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ เพื่อให้เป็นบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ

เราพากันมาคิดดูดี ๆ นะ มันจะมีประโยชน์อะไร ถึงเราจะอายุยืนนานเป็นหลายล้านปี มันจะมีประโยชน์อะไร เอาความทุกข์นำชีวิต เอาความหลงนำชีวิต มันจะมีประโยชน์อะไร

เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในความไม่ถูกต้อง เห็นภัยในวิภวสงสาร เข้าสู่ปัญญา
สัมมาทิฐิ เอาศีลมาประพฤติกปฏิบัติให้ติดต่อกันต่อเนื่องเป็นสัมมาสมาธิ
สมาธิที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นสมณะเป็นวิปัสสนา

เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งนะ ต้นไม้ต้นหนึ่งหรือว่าต้นไม้ต้นนั้นต้องได้อาหารมาจาก
ทุกทิศทุกทางของต้นไม้ ต้นไม้ต้นนั้นไม่ใช่ได้อาหารมาจากทางรากอย่างเดียวนะ
ต้นไม้ต้นนั้นต้องได้อาหารมาจากทางรากทางกิ่งทางใบทางสาขาทางยอด
ตลอดปริณิพัตต อากาศแสงแดดออกซิเจน ต้นไม้ต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทาง

ธรรมะที่รู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติมันถึงเป็นสมณะเป็นวิปัสสนา
มันถึงเป็นพระนิพพานทุกแง่มุมในการประพฤติกการปฏิบัติ ไม่ใช่ได้เฉพาะสัมมาสมาธิ
อย่างเดียวนะ มันเป็นการปฏิบัติครบวงจรของ

การดำเนินชีวิตที่ประเสริฐของมนุษย์นะไม่ใช่เฉพาะทางใดทางหนึ่ง มันเป็น
ความรู้ความเข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพฤติกการปฏิบัติ เป็นทั้งสละเป็นทั้งวิปัสสนา
เป็นทั้งความสงบเป็นทั้งปัญญา เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้ที่มีลมปราณ
มีโอกาสมิเวลาเพื่อสร้างที่ดีประกอบด้วยปัญญา
